

G

Sanningens

R Ö S T

FRÅN

GÄLDSTUGAN

I

STOCKHOLM.

O Du! som lik en herde vårdar
Med andan mild, de Svenska gårdar.
Dygdens värn och nödens tröst,
Dig jag egnat denna Röst!

STOCKHOLM,
ELMÉNS & GRANBERGS TRYCKERI.

1833.

Grisvatten P. G.

Samlingens

1 2 3 4

1

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

O Du! som lik en berde värdat
Med sådan mild, de Svenska rändar,
Dygden vänt och älskans tröst,
Dit jag egent denna Böck!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1

En dag, i slutet af sistledne Maj, tilldrog sig, att en Dal-kulla med sin dotter anlände till Gäldstugu-häktet, på Hornsgatan i Stockholm, stannade der och utbjöd sina små handarbeten, bestående utaf finger-ringar, förfärdigade med flerahanda initial-bokstäfver. Då kom inifrån gården en man till hvilken gumman äfven erbjöd sina ringar, och med sitt tilltal anslog hans själ på dess ömtåligaste sida. Han betraktade gumman, hvars ålder och utseende bjödo aktning, bredvid henne dottern, en oskuldens afbild, båda stående utanföre stora jerngallret uti porten, förgäfves utbudande sina symboler af troheten, ehuru de lemnade öppet tillfälle åt hvarje köpare att, ibland mängden af ringar, finna någon, som kunde appliceras på föremålet för dess kärlek. Efter att hafva uppfattat denna scen, frågade han gumman, om hon ämnade sig inom gallret? Hon svarade: "ja, hvarföre inte?" Då sade han till henne med ett allvarligt varnande uttryck: "Akta Er! ty Ni skall veta, att detta är ett ställe, på hvilket man lätt kan komma in, men stundom aldrig kommer ut!!" Gumman, som med rörelse senterade dessa ord, frågade å nyo: "Säj mej du, huru står då till här?" I det samma tyckte han sig se, huru hon torkade bort en

tår, som tillrade ur hennes gamla öga. Hvilket vackert drag af en ren och okonstlad rättskänsla! Ehuru hon troligen ej gjorde sig sjelf derföre redo, emedan hon ej tycktes hafva genomgått ett så långvarigt lidande, som förnämligast uppöfvar den reflexions-förmåga, hvilken erfordras, för att utreda de verkliga driffjedrarne till allt, hvad som synes och höres omkring oss. Intagen af en stor sinnesrörelse, vid åsynen af gummans fattlighet, som tydligen röjde den national-karakter, hvilken tillhör de nordiska folkslagen, och förnämligast den provins, från hvilken dessa qvinnor voro komna, ropade han åt de bysatta, hvilka voro inne på gården, att en af dem skulle gå fram och svara gumman på dess fråga. Sjelf gick han upp på sitt rum att teckna ett svar åt henne. När han återigen kom ner, för att träffa henne, var hon borta, och han fick tillika veta, att hon ej fått svar på sin fråga; derföre beslöt han begagna sig af vår tids ovärderliga förmån, att genom tryckfriheten framställa sina tankar, hvarigenom de på samma gång meddelas Dal-gumman, som de underställas den vördade allmänhetens uppmärksamhet. Häruti gör han ej mer eller mindre, än endast uppfyller en ovilkorlig pligt, att, då han ser en fara hota, varna den som är utsatt, för att deraf lida skada. Åsidosättandet af denna pligt är ett så mycket större brott, i mån af farans storlek. För att besvara Dal-gummans fråga, måste man göra sig redo för tillståndet

å gäldstugan, och man tror sig temligen tydligt hafva gjort det uti en till Kongl. Öfver-Ståthållare-Embetet inlemnad skrift, som derföre här reproduceras:

Till Konungens Öfver-Ståthållare, Kommandören m. m. Högvälborne, Friherre Jacob Wilhelm Sprengtporten!

Efter att hafva tillbringat nära ett halft års tid inom dessa galler, har jag kommit i tillfälle att uppfatta hela fasan af den rysliga belägenhet, hvare ej endast jag, utan flere befinna sig, hvilka blifvit offer för den oerhörda grymheten, som härstädes behandlar förnuftiga menniskor, likasom voro de inlags få. De menniskor, som egna sig till denna infernaliska handling, gifva sig fullkomligen tillkänna, så väl med ord som gerningar, och derföre vore det ett brott af mig, om jag underlät att med det förtroende jag hyser till vår höge Beskyddares rättskänsla och nit för det rätta, ett ögonblick längre fördröja med framställandet af det periculum in mora, som uppstår, derest ej genast de farliga brister afhjelpas, af hvilka närvarande och kommande gäldstugu-personal är lidande, och hvilka lätteligen kunna åstadkomma den effekt, att ett eller annat af dessa olyckliga offer oboteligen förvandlas till dårhushjon, eller också uppoffras åt en tärande tränad, som för tidigt kastar dem i grafven. Då sådana händelser ovil-

korligen skulle komma att slutligen hvila på deras samveten, hvilka försumma att förekomma dessa rysliga ytterligheter. Grund-orsaken härtill, ligger uti lagarnas närvarande bristfällighet, som röjer sig genom tillerkännandet af en onaturlig rättighet åt kreditorer, att obegränsadt äga disponera om en skuldsatt persons lif, antingen summan är stor eller endast utgör några Riksdaler, medelst att kunna hålla honom beröfvad friheten, samt i och med detsamma betaga honom all förmåga till verksamhet och sjelfbestånd. Oaktadt detta förhållande strider emot kreditorernas egna intresse, så visar sig likväl nu för tiden faran af dessa lagars bristfällighet, derigenom, att egennyttans och egoismens förstörande tilltagsenhet är så stor, att den förleder dem ända derhän, att vidtaga sådana åtgärder, som skada dem sjelfva. Den närvarande tidens vacklande skick i flera länder, i synnerhet uti lättsinnighetens utkorade land, Frankrike, kan ej tillskrifvas någon annan grund, än egennyttans och egoismens brottande med kärleken och troheten, hvilka sednare dygder äro den alla tider framgående upplysningens frön, af hvilkas frugter endast och allenast någon varaktig sällhet kan skördas. Till detta, för tankan värdiga föremål, får jag snart tillfälle återkomma, och anhåller nu endast att få redogöra för tillståndet vid gäldstugan i Stockholm, tillika med botemedlet mot den hotande faran.

Genom ofvannämnda omständigheter kan en skuldsatt person nu försättas uti en belägenhet, liknande de lefvande begrafnes, dock så till vida mångfaldigt värre, som hela menskligheten löper till för att befria den sednare ut sin graf, då deremot samma mensklighet stundom tyckes öfvergifva de bysatta; i synnerhet om händelserna föra en långväga resande i detta häkte, och han således befinner sig vida skild från all dem, som genom fastare band deltaga uti hans öde; ja, kanske han får erfara, då han vänder sig till några, som han, par preference, tror vara ädla människor, att han då ej bevärdigas med annat svar, än en blott helsning att de ej kunna, till och med ansä det vara för mycket begärdt, att de skulle bistå honom. Om nu detta gräsliga lidande träffar en man, som från sin ungdom vänjt sig, att inse den hvarje förnuftig varelse åliggande pligten, att göra sig sjelf redo för hvad han gjort och gör, hvilket ej kan ske annorlunna än genom ett outtröttligt bemödande att lära sig fatta och förstå, hvad man ser och hör. Då bevisar detta tillräckligt att han ej kunnat vara så lättsinnig, att endast det karakters-felet fört honom uti en så ryslig belägenhet, utan måste det varit någon himmelsskriande orättvisa, som egentligen har vållat, att han har kunnat komma nära till det mål, som sådana orsaker ofta leda till: nemligen dårhuset, hvartill nu sista steget endast återstår; men se! Herraus vägar äro outransakliga, och det är

ej förgäfvets, som jag nödgats i 14 år brottas med det oblidaste öde, hvarigenom småningom den styrka förvärfvas, som fordras för att ej störta under en sådan tyngd. Prisd vare vår Svenska frihet, och ära vare den i höjden, som ej tillåter att i vårt Fädernesland, en Alex. Seton föres på Bedlam.

Ehuru jag icke misströstar, att ju detta öfverklagade onda blir vid inträffande Riksdag med roten uppryckt, hvilket ingen rätttänkande kan betvifla, som redan funnit, att vår milda, med sitt mennisko-älskande hjerta, hela Sveriges och Norriges väl omfattande Konung, redan gjort ett steg, för att väcka Rikets Ständers uppmärksamhet på nödvändigheten att förbättra bysättnings-lagarna så att de blifva öfverensstämmande med tidens kraf, i stället att de ännu stå så ofantligt långt efter den. Jag kan så mycket mindre frukta för uteblifvande af denna nödvändiga rättelse vid nästa Riksdag, som jag förtröstar på vår nådiga Konungs, i alla dess handlingar bevisade mildhet och ständaktighet, hvarigenom några missledda undersåtters motvillja ej vidare kan motverka detta syftsmål. Under afväktan på denna tid, som varder kommande, hvilat för närvarande alla bysatte personers öde hos Konungens Öfver-Ståthållare, hos hvilken jag vet mig ej behöfva mer än visa, hvori behovet består, för att genast erhålla en skyndsam hjälp, hvilken här är så mycket angelägnare, som de bysatte ej hafva

någon annans omsorg och skydd, och i synnerhet då det finnes emellan dem och deras Kreditorer en mellanlänk, som utgöres af människoslägtets värsta afskum, i det de visa oss bilden af människor utan samvete, då de ställa sig såsom medlare emellan de bysatte och deras fordringsägare, hvarunder de ikläda sig de sednares af lagen dem oförsigtigtvis för vidt tilldelade makt, för att sedermera liksom förlusta sig åt, att kunna barbariskt och tyrranniskt missbruka densamma emot de bysatte, som varit så olyckliga och fallit i deras klor. Då nu dessa människor visa sig i den här tecknade gestalt, hvilken de intaga för sin egen vinnings skuld, utan att de kunna förstå, huru mycket de dermed skada sig sjelfva, sina principaler och de bysatte, så kan under sådana förhållanden ingen tänkande man förmå sig att intaga en bedjande ställning för dessa mäklare, då han ej får adressera sig till sjelfva fordrings-ägaren, inför hvilken han ej ett ögonblick skulle vägra att erkänna den skada, han är skyldig att bota. Men hvartill gagnar det att bönfalla hos dem som o-bevekeligt förneka de bysatte uppfyllandet af sådana naturbehof, hvilkas tillfredsställande ingen förnuftig människa kan förneka — ens sina husdjur, utan att förorsaka deras aftynande och död, sålunda sjelfva gå miste om all den nytta, som trägna och med arbetskraft utrustade varreler kunna åstadkomma. Huru mycket de verkliga fordringsägarna förlora genom deras Kom-

missionärers misshandlingssätt mot de bysatta, behöfver ej vidare utvecklas: det är här tillräckligen utredt, för att gifva dem anledning, att sjelfva eftertänka den saken, då de snart skola finna, det deras egen heder och båtнад ej kunna vårdas af personer med så förderfvad natur: och det vore mera än väl om Kreditorerne förstodo hvari deras egna förmåner bäst bevaras: de skulle då följa exemplet af den aktningvärda man, som omtalas uti Stockholms Tidning för den 25 dennes; de skulle då understödja den på sjelfva gäldstugan förledne år stiftade sparbank, hvilken ännu befinner sig i sin linda, emedan den ej ännu fått erfara något yttre biträde, oaktadt den har det vackraste och gagneligaste syftemål, nemligen att så länge de här ofvan omnämnde barbariska lagar existera, bereda utväg att förekomma det de olyckliga offeren, som inspärras här, under en oskicklig och rå behandling, ej tillika blifva offer för hunger och annan nöd. Denna sparbank har tillväxt endast medelst allmänt sammanskott af de bysatta, som utgår med $\frac{1}{2}$ sk. B:ko dagligen af deras underhåll, ehuru det ej utgör mer än $5\frac{3}{4}$ sk. B:ko för hvarje person. En vacker föresyn af enighet, hvarigenom detta lilla bidrag har till Maj månads början utdelat circa 1000 portioner à 4 sk. B:ko. Emedan mathållningen på gäldstugan är både dyr och dålig, åsyftar man att kunna uppbringa denna sparbank till den styrka, att den kan tillvägbringa en ändamåls-

enlig spis-inrättning på stället, till allmän nytta för de bysatte, så att de någorlunda må kunna föda sig af det anslagna underhållet, utan att behöfva taga brödet ur munnen på sina hustrur, barn eller föräldrar, under den tid de sjelfve äro urståndsatte att förtjena något. Här af anser jag mig kunna yttra, att så länge nu varande bysättnings-lagar äro gällande, kan endast och allenast genom denna sparbanksinrättning, viktigt uppfattad och verkställd, det högre ändamål med all bysättning uppnås, nemligen att verka en korrektion för lättsinnighet och obetänksamhet, hvadan alla creditorer borde understödja den, för att sedan äga så mycket större och välgrundade anspråk hos de personer, som undergått denna kur, att de äfven deraf förbättrat sig, hvarest de sedermera böra bedömmas allt efter som de flera gånger ådraga sig detta svåra straff; men hvilket derföre ej får blifva grymt, utan att med det samma vanhedra den upplysta tid, vi lefva uti. Hvad är skillnaden mellan nu och förr? om ej förnämligast deruti, att fordom utöfvades rättvisan af näf-rätten, då nu för tiden allt upplyst folk endast gillar den lagliga magten och villigt underkastar sig allt tvång, som dermed är förenligt, emedan lagen eljest skulle förlora all sin kraft. Nu får jag äran komma till hufvudsakliga ändamålet med min lilla skrift, och skall anse mig lycklig, om jag kan fästa Högvälborne Herr Barons uppmärksamhet på angelägenhe-

ten af, att ett tillfälle beredes åt de bysatte, hvarigenom de kunna få andas frisk luft under någon slags kroppsrörelse.

Egenteliga orsaken till vårt lidande ligger i bristen på utrymme att, under den nu inträffande varma väderleken, erhålla nödig kroppsrörelse i friska luften, ett outhärligt naturbehof, i synnerhet för dem, som ej genom handarbete sysselsättas och dissiperas emellan de reflexioner hvartill deras härvarande belägenhet förr eller sednare bör leda dem. Att detta behof ej är diktadt, bevises deraf att vi nu ej äga annat utrymme, än våra boningsrum, der flera äro boende tillsammans, och föröfrigt ej annan promenadplats, än en liten gård om 10 famnars längd, med stinkande kloaker midt på utgörande enda svängrummet för 50 personer och deröfver. Denna brist kan ej heller afhjelpas genom Herr Assesor af Grubbens bemedling, ty den utgång han kan förskaffa, är förknippad med en dyr bevakning, som med mitt underhåll ej kan bestridas; och äfven om jag kunde erhålla förskott dertill, så skulle jag hellre förgås, än låta valla mig af vaktknekt. Derföre torde det tillåtas mig tillkännagifva, det oundvikliga behofvet deraf, att här genast för-anstaltas, inom inrättningens område, så att jag och alla som äro i lika behof med mig kunna få motionera oss i friska luften. Det är väl sant, att i anledning af mångfalliga och täta klagomål hos Kongl. Slotts-Canceliet har bemälde Embete ge-

nom sina utskickade, låtit tillkännage, att här skall blifva en förändring sålunda, att gården skall sammanslås med den delen deraf, som tillhör Arbets-Gäldstugan, och att en liten trädgårds-tomt, som ligger ganska tjenligt till här invid, skall för detta ändamålet arrangeras till promenadplats. Det behöfves således ej mera än att genast realisera dessa löften, som behofvet så högt påkalla, hvilka uppfylla alla mina närvarande önsknigar, och hvilka så mycket lättare och fortare kunna verkställas, som hela den bysatta personalen går tillhanda, som jag tror, för att med all den kraft, som fria viljan kan utveckla, biträda vid arbetet, utan annat anspråk på belöning, än som saken äger i sig sjelf, både för dem sjelfva och för tillfredsställelsen, att hafva beredt åt deras efterkommande, i detta fängelse, en förmån, som, ehuru billig och rättvis den än är, jag likväl nu med största smärta måste sakna. Jag vågar försäkra Herr Baronen och Öfver-Ståthållaren, att om vi genast få bidraga till utförandet af de nödiga arbeten, som blifva oundgängliga till vinnande af här framställda ändamål, så skola vi lifvas af den största erkänsla för Herr Baronens och Öfver-Ståthållarens beskydd, samt underkasta oss alla rättmätiga anspråk, i den stund vi blifva så lyckliga att befrias härifrån, och i följd hvaraf vi då skola befinna oss uti ett förbättradt tillstånd, så till kropp som själ, jemnfördt med den belägenhet hvori vi befunno oss vid

inträdet i detta bedröfliga fängelse. Om Herr Barons och Öfver-Ståthållarens öga vänder sig häråt, är jag fullkomligt förvissad derom, att vi innan midsommar detta år få andas och röra oss uti en frisk, af naturen välluktande luft. O! med hvilken glädje skola vi då mångdubbla de låfsånger, vi i alla fall, uppsända till vår Store och älskade Konungs ära på Dess namnsdag.

Stockholm å Gäldstugan d. 31 Maj 1833.

Carl Gustaf Günther,

f. d. Lieutenant vid Kongl. Lif-
Regements-Husarer.

Då snart nog Rikets Ständer torde komma tillsammans, hoppas man att de här ofvannämnda bristfälligheter uti bysättnings-lagarna komma under öfverläggning, och man önskar att i sammanhang dermed det nu existerande vingleriet, i synnerhet det som bedrifves genom löpande reverser, stälda till sedelhafvaren, måtte inskränkas och om möjligt förekommas, emedan man erfarit mångfaldiga missbruk som uppstå deraf, att kapitalister kunna operera gömde bakom oförskända kommissionärer, med hvilka de visserligen skulle blygas att stå i någon beröring, om deras namn skulle utsättas. På en tid då kredit- och penningarörelsens reglerande är föremål för ett allmänt och allvarligt begrundande, föranledt af en nära förestående maktpåliggande åtgärd med den i samhället djupt ingripande *nervus rerum*

gerendarum, som kallas Statens mynt: äger man så mycket större skäl att förmoda det, i sammanhang dermed, äfven bysättningslagarne blifva förbättrade och vingleriet inskränkas, i synnerhet som derigenom bör till en stor del kunna förekommas de flerfaldiga moraliska sjukdomar af allvarsammaste natur, hvilka oftast derivera sig ifrån vingleriet, såsom deras grundorsak.

Den varnande röst, som i denna skrift gifver sig luft, torde äfven få tillkännagifva de oväntade följder, som oundvikligen uppstå af Friherre C. H. Ankarswärds uppträdande med dess politiska Trosbekännelse, och hvilka Friherrn säkerligen icke anat, vid sitt framträdande inför allmänna vettets domstol, medan han ännu själf är i friskt och verksamt lefnads-tillstånd. Man får väl se, om ej Friherrn härvid gjort en allt för stor missräkning, då han ej varseblifvit den stora skillnaden emellan hvad som kunde gå an för Hans Excellence Grefve Adlersparre, i den ärofulla position, som H. Ex. längesedan intagit, utan att dertföre kunna eftergöras af Friherre C. H. Ankarsvärd, med mindre än att på ett obetänkt sätt blottställa Friherren; man utfäster sig till ett fullständigt utredande häraf, hvilket snart skall blifva inför allmänna omdömet framställt. Emellertid, oaktadt Friherrns eget erkännande af den skefva ställning hvori han befunnit och befinner sig, och oaktadt de skefva åsichter Friherrn ådagalagt, hvilka skola blifva tillräckligt utredda, för att fullkomligen

bevisa deras skefhet, så anser man sig skyldig att varna dem, som likväl obetänksamt rusa till deras förderf, i det de låta förleda sig, dels att följa Friherrn i hälarna, dels att af honom låta framskuffa sig på farliga villostigar. Man gör derföre den unga Redaktören af Dagligt Allahanda i tid uppmärksam derpå, att här på stället finnes en, som genom sin tillgifvenhet för Friherre C. H. Ankarsvärd, blifvit ett olyckligt offer för hans villomeningar, och att här finnes en annan, hvilken, som yngling, hade den olyckan att stå i vägen för Friherrens åtkomst af en klenod, till hvilken Friherren röjde ett så obevekligt begär, att det föranledde Friherrn till att, så mycket i hans förmåga stod, krossa denna, derpå oberedda och dertill oskyldiga yngling, på det Friherrn skulle vinna sin bût; och derest ej den ofvannämnda unga Redaktören snarligen bemödar sig att komma ur den labyrinth, hvori han befinner sig, kan han säkerligen icke undgå att förr eller sednare störta i en afgrund. Han måste akta sig för att göra formerna till hufvudsak — deruti ligger ett allt för farligt misstag, — och han måste veta, att hvar och en bör göra sig redo för det mål, hvartill han sträfvar, och gifva akt uppå den väg han går, på det han ej för alltid förlorar rätta vägen.

Vi hafva allt sedan 1809 års revolution varit i åtnjutande af det sannskyldiga och verk-
samma

samma medlet, att åstadkomma upplysningar om allt, som kan blifva föremål för menskliga vetandet, då detta medel användes, som det bör, till utforskande och utredande af det rätta i hvarje ämne, genom dess skärskådande från alla sidor, hvilket utgör tryckfrihetens ypperliga och hufvudsakliga ändamål; derföre bör man med fullt allvar egna nödig uppmärksamhet åt det sätt på hvilket tryckfriheten begagnas, då publiciteten och publicisterna blifva första föremålen, vid hvilka man uppehåller sig. Då måste man beklaga, att en Tidning, som röjt mycken skicklighet och förvärfvat sig den ynnest af publiken, som Argus, för någon tid kunnat låta förleda sig af köpmanna- eller egennyttans intresse, så som samma Argus ådagalagt vid behandlingen af det beryktade von Stjernemanska färj-rodts målet, på ett vämjeligt — sätt, utan sans eller aktning för den publik, som på Tidningen Argus prenumererat, ej för att få läsa pöbelaktiga och ensidiga utbrott af Argi ovilja, emot den — eller dem, utan för att få upplysning om viktiga tilldragelsers rätta förhållanden och om den rätta beskaffenhet med saker, som kunna äga allmänt intresse.

Man får äfven erinra Redaktören af Aftonbladet om en publicists oestergifliga pligt, att vara ackurat och redlig emot dem, som anlita dess tidning, för att få tilldragelser underställda allmänna omdömet, så att derest en insänd

artikel emottages af Redaktören, under löfte att införas, det då alltid förblifver ett brott att åsidosätta ett sådant löftes uppfyllande, försummelsen må härröra af hvilken orsak som helst; dock hvarje Redaktör obetaget, att ej emottaga andra artiklar än dem, som han tror sig kunna införa uti sin tidning. Om nu den ifrågavarande artikeln ej genast blifvit införd, såsom den blef, uti Stockholms Tidning, så hade den alldeles förfelat sin rätta tid.

Slutligen måste man yttra några ord om en Tidning, hvilken gjort sig ovärdig all uppmuntran, så skadlig anser man smädelsen vara, — ja, mycket värre än skaller-ormens gift; och kan väl någon röja en förhatligare smädelust än Tidningen Granskaren förleden höst visade emot Hans Excellence Grefve Adlersparre, som är högt upphöjd öfver all smädelse, emedan man ej kan heröfva honom dess obestriddiga ära, att hafva varit själen uti 1809 års minnesvärda revolution, då General Adlercreutz utgjorde kroppen. Den sednare blef af Ständer belönt med egodelar, men den förra belönas med den oförgångliga gård, Svenska historien kommer att i tidernas längd tilldela åt honom, som beredde åt oss tryckfriheten, tillika med en Konstitution, hvilken innebär medel till sin förbättring efter tidernas olika behof. Mera kan ej ett land behöfva, för att komma i åtnjutande af sällheten, om dess inbyggare redligt och allvarligt begagna de fördelar, som de fått i arf, jemte dem som

de sjelfva kunna förvärfva. Utgifvaren af de Historiska Handlingarna har fått uppbära mycket och bittert klander, som han troligen förutsett skulle höra till de oundvikliga ledsamheterna, för hvilka han blottställde sig; men att tilltro honom ha häruti handlat af egennyttiga beräkningar, det är orimligt, emedan hela hans föregående lefnad motsäger och jäfvar ett sådant domslut. Granskarens bemödanden att nedsmutsa och svärta H. Ex. Grefve Adlersparre, bevisa blott, att Granskaren ej kan bättre än Friherre Ankarsvärd uppfatta och förstå de ädla, oegennyttiga och upphöjda gerningar, hvilka förvärfvat Hans Excellence Grefve Adlersparre en oförgänglig ära. Derföre hoppas man, att Tidningen Granskaren blifver bemött med allt det förakt, hvaraf den gjort sig förtjent af, så att ingen vill se än mindre läsa den, ehuru dess Redaktör med särdeles lätthet befriades ifrån detta fängelses murar, hvarest han kanske bordt för en längre tid pensioneras, och hvilket man äfven trodde skulle ske, då man fick se honom hitföras; dock är både frihet och allt annat godt honom gerna unnadt, endast han upphör att med sin Tidning åstadkomma förargelse, hvartill fordras att han upphörer med att utgifva den.

Post Scriptum!

Redan äro flera af de öfverklagade bristerne här vid Gäldstugan afhjelpna, genom Kongl. Öfver-Ståthållare-Embetets kraftfulla åtgärd, och man hoppas att de återstående, förnämligast den råa och oskickliga behandling, som äger rum på stället, äfven blifver rättad, så fort sig göra låter. Man får derföre vörtnadsfullt hembära till Herr Baron och Öfver-Ståthållaren den stora gård af tacksambet, som erkännes af hvar och en, för den omvårdnad de bysätte erfara.

De svåra bristerna uti bysättnings-lagarna äro här antydda, man hoppas att hvar och en sakkunnig deraf finner sig uppmanad, att så väl före som under nästkommande Riksdag, framställa de tjenligaste botemedlen — hvarigenom de blifva skärskådade och behandlade, så som sakens vigt förtjenar och erfordrar.

Då denna lilla skrift framträder, med afsigt att söka bereda någon billig förbättring i de Bysattes belägenhet, så har författaren velat tillegna den behållning, som möjligtvis kan blifva af dess försäljning, åt den här inrättade Sparbanks-Cassa, att användas på stället, enligt de föreskrifter författaren förbehållit sig att aflemna till nämnde Cassas Direktion.
